

ние, през време на узурпаторството на Борила, го бяха направили мъдър и смирен. Той бе видял студенината на чужденеца и бе изпитал неутолимия копнеж на изгнанника по родната земя. Сам, като предан помощник, бе изнесъл всички борби, всички походи на чича си Калояна. Не веднъж бе виждал пред себе си зловещия връх на отпразнено към гърдите му копие, не веднъж бе чувал край лицето си съсъка на смъртоносната стрела.

От млад кален в борба с рушителните сили на омразата и завистта, на алчността и себелюбието, той бе пожелал да стане свършен човек и свършен цар.

През завой и грешки, през падения и висоти, той бе изминал трънливия път на борбата със себе си, на борбата със силите на ^{Злото} ~~Битана~~, на борбата с човешките измами и вероломства.

И бе излязъл от тия борби цял изранен, с жестоки белези, неизцерими рани, като славен бранник, който не се бе побоял от вихъра на боя, от силата на врага, от сянката на поражението...

Кървавата опашата звезда проблесна по-ярко в огнено сияние. Можеш вече да ме прибереш...

Това, което моите предци бленуваха, е постигнато. Усилията на цял един род се увенчаха с успех. Аз оставям на тия, които идат след мене, мощна, силна, голяма държава. И един последен, върховен блян за изпълнение. Константиновград...

Всички български градове и крепости бяха пълни с богатства. Всеки ден нови пътища съединяваха отделните хори една с друга и засилваха и поощряваха труда на търговците. Населението от Средец и Филиповград бе раздавало безплатно храни и добитък на Бодуеновите войници. Защото всеки имаше до пресита. А в Ниш им бяха дали толкова много овци, волове, брашно, енемик, вино и масло, че те бяха отнесли със себе си чак към Босфора.

През България минаваше кръстовището на всички стоки, на всички кеврани, на всички търговци. От Дамаск, Алеп, Антиохия и